

РЕШЕНИЕ

№ 11935

гр. София, 07.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова
Димитър Петров

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6898** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Петров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, вр. чл.189ж, ал.5 ЗДвП.

Делото е образувано по касационна жалба подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“, срещу Решение № 2389 от 21.05.2024г., постановено по АНД № 20241110205188/2024г. на СРС, 122 състав, с което е отменен електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система на пътни такси по чл.10, ал.1 ЗП, № [ЕГН] от 23.02.2021г.

Касаторът поддържа, че решението е неправилно. Поддържа, че ЕФ съдържа необходимите от закона реквизити и е редовен от външна страна документ. Нарушението е установено безспорно по предвидения в закона ред – съставяне на доклад от поддържаната от АПИ електронна система за събиране на пътни такси, а нарушителят е санкциониран правилно на основание чл.179, ал.3б ЗДвП. Прави искане за отмяна на решението и постановяване на ново, с което жалбата срещу издадения електронен фиш да бъде отхвърлена.

Касационната страна – „ДЛВ“ ЕООД, чрез своя пълномощник оспорва жалбата с подаден писмен отговор.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че обжалваното решение на СРС е правилно.

Административен съд – София-град, V касационен състав, след анализ и оценка на събраните във въззивното производство доказателства във връзка с доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба като подадена в срока по 211, ал. 1 от АПК и от надлежна страна е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира следното:

Производството пред РС е образувано по редовна и допустима жалба на „ДЛВ“ ЕООД против електронен фиш за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система на пътни такси по чл.10, ал.1 ЗП, № [ЕГН] от 23.02.2021г., издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева, на основание чл.187а, ал.2, т.3, вр. чл.179, ал.3б от ЗДвП, за извършено нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП. От фактическа страна описаното в ЕФ нарушение се изразява в установено на 23.02.2021г. в 11:20 часа нарушение с ППС специален автомобил М. 4146 Актрос, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 32 000, брой оси 4, без ремарке, за движение в Столична община, по път А-6 км 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платната пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването му.

Пред СРС са представени електронният фиш и доказателствен запис по нарушението, с приложени фотоснимки на ППС, от които се установяват посочените в ЕФ фактически обстоятелства, послужили като основание за издаването му.

С влязло в сила определение № 13260/30.07.2024г., съдебното производство по настоящото дело е спряно, до постановяване на решение по дело С-61/2023г. на Съда на ЕС, тъй като с оспорения ЕФ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. на „ДЛВ“ ЕООД за нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3 ЗДвП във вр. с чл. 179, ал. 3б ЗДвП, осъществено чрез незаплатена дължима пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП). Поставеният преюдициален въпрос по дело С-61/2023 г. на СЕС е именно във връзка със съответствието на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури и националната правна уредба, като разглежданата в настоящото производство, с която се предвижда налагане на имуществена санкция във фиксиран размер за нарушенията на правилата относно задължението за предварително установяване и заплащане на размера на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, и при положение че е предвидена възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност при заплащане на т. нар. "компенсаторна такса".

След постановяване на Решение на Съда (шести състав) от 21.11.2024г., производството е възобновено с определение от 27.11.2024г.

С цитираното Решение на съда от 21.11.2024г. по дело С-61/2023г., СЕС е приел, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за

ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

От посоченото следва, че санкционната разпоредба на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "Имуществена санкция" в абсолютен размер от 2500 лева, противоречи на съдържащото се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. Не е възможно тази разпоредба да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност на наказанията, установен в чл. 9а от Директивата, доколкото както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да определя наказание извън предвидения в закона размер.

В същото време, разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН въвежда принципа на законоустановеност на административното наказание, налагано по административен ред, за извършено противоправно деяние нарушаващо установения ред на държавното управление. В тази връзка, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на санкционираното лице, освен елементите на фактическия състав на нарушението, в закон следва да бъде определено и наказанието, което се предвижда за това нарушение.

На основание чл. 633 ГПК, решението на Съда на Европейските общности е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България. При зачитане на решението по дело C-61/2023г. следва, че посочената в ЕФ санкционна норма следва да остане без приложение, което има за последица отмяна на електронния фиш, поради липса на определено в закон наказание за посоченото административно нарушение.

С Решение на СЕС от 9 март 1978 г. по дело Simmenthal се налага разбирането, че е налице задължение на националния съд да не приложи националните разпоредби, които създават пречки за пълната ефикасност на общностните норми. Както се сочи в това решение, в качеството си на общностен съд на общото право, националният съд има задължението да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то предоставя на частноправните субекти, като остави без приложение всяка разпоредба на вътрешното право, която е в противоречие с общностното право.

При съобразяване със задължителното тълкуване на съюзното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, поради обстоятелството, че наложеното наказание е предварително определено в абсолютен размер без да е оставена възможност за неговата

индивидуализация.

По тези съображения оспореният електронен фиш следва да бъде отменен. До този извод е достигнал и СРС, поради което обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, на основание чл.143 АПК в полза на касационната страна следва да бъдат присъдени сторените от нея разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева съгласно приложения договор за правна защита и съдействие от 13.03.2024г. и доказателства за извършеното плащане.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, V касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2389 от 21.05.2024г., постановено по АНД № 20241110205188/2024г. на СРС, 122 състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, да заплати на „ДЛВ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл.143 АПК, сумата от 500 лева – съдебни разноски в касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.